

Sygn. akt II UZ 88/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Halina Kiriło

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z wniosku Z. W.
przeciwko Dyrektorowi Wojskowego Biura Emerytalnego w W.
o wysokość emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 marca 2015 r.,
zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 20 stycznia 2014 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 20 stycznia 2014 r. Sąd Apelacyjny, w sprawie Z. W. przeciwko Dyrektorowi Wojskowego Biura Emerytalnego w W. o wysokość emerytury, odrzucił skargę kasacyjną Z. W. od wyroku Sądu Apelacyjnego w z dnia 28 września 2012 r.

W uzasadnieniu podniesiono, że w przedmiotowej sprawie wątpliwości budziła wartość przedmiotu zaskarżenia określona przez pełnomocnika skarżącego na kwotę 26.136 zł, dlatego Sąd Apelacyjny zwrócił się do organu rentowego o ustosunkowanie się do wskazanej kwoty. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w W. wyjaśnił, załączając do swojego pisma odpowiednie wyliczenie, że po dokonaniu hipotetycznego obliczenia różnicy wynikającej z dwóch rodzajów

waloryzacji świadczenia Z. W. (uposażeniowej i cenowej) wynosi ona za okres dwunastu miesięcy (od 1 stycznia 2011 r. do 31 grudnia 2011 r.) - 722,12 zł.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, określenie wartości przedmiotu zaskarżenia na kwotę 26.136 zł nie znajduje podstaw faktycznych i prawnych, natomiast prawidłową wartość - 722,12 zł, wskazał organ emerytalny. Stwierdził, że wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż 10.000 zł (art. 398² § 1 k.p.c.).

W zażaleniu na to postanowienie skarżący zarzucił mu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia prowadzący do naruszenia art. 398² § 1 k.p.c., przez przyjęcie, iż wyliczenie przedmiotu zaskarżenia przez Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego jest prawidłowe.

W uzasadnieniu wskazano, że wyliczenie sporządzone przez Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego jest błędne. Należy domniemywać, iż uposażenie Z. W. przyjęto z rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 3 marca 2004 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie uposażenia zasadniczego według stanowiska służbowego żołnierzy zawodowych. Z rozporządzenia tego przyjęto kwotę z załącznika nr 2 dla stanowiska służbowego U-19, tj. kwotę 1.518 zł pomijając załącznik nr 1. Uposażenie dla stopnia majora wynosiło w tym rozporządzeniu kwotę 2.208 zł, a nie 934 zł. Kwota 934 zł była wskazana we wcześniejszym Rozporządzeniu Ministra Obrony Narodowej z dnia 17 maja 2002 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie uposażenia zasadniczego według stanowiska służbowego żołnierzy zawodowych. Prawidłowa baza wynosi wtedy 3.726 zł (1.518 zł + 2.208 zł) a wskaźnik dodatków (21,55 %) - 802,95 zł. Podstawa wymiaru świadczenia to kwota 4.528,95 zł, a nie kwota 2.980,41 zł przedstawiona przez Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego. Różnica między wyliczeniem Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego a powyższym wynosi 1.548,54 zł miesięcznie. Rocznie jest to kwota 18.587,48 zł, która stanowi przedmiot zaskarżenia w niniejszej sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne.

Przede wszystkim należy wskazać, że spór w niniejszej sprawie nie dotyczył podstawy wymiaru emerytury (art. 5 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin; jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 666), ale sposobu jej waloryzacji (art. 6 powyższej ustawy). Chodziło więc o to, w jaki sposób powinna być podwyższana emerytura skarżącego. Skarżący nie zgadzał się na sposób jej waloryzacji, który wynika z art. 6 w brzmieniu nadanym art. 159 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.), zgodnie z którym emerytury i renty (wojskowe) podlegają waloryzacji na zasadach i w terminach przewidzianych w przepisach o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Żądał więc, aby była ona waloryzowana nie w jakikolwiek dowolny sposób, ale według poprzedniego brzmienia tego artykułu i w konsekwencji na podstawie zasad określonych w rozporządzeniu Ministra Obrony Narodowej z dnia 18 listopada 1994 r. w sprawie szczegółowych zasad waloryzacji emerytur i rent wojskowych (Dz.U. Nr 126, poz. 625). Taki zaś sposób waloryzacji emerytur i rent wojskowych polegał na obliczeniu nowej wysokości tych świadczeń, z uwzględnieniem podwyższonych składników uposażenia zasadniczego żołnierzy zawodowych, pozostających w służbie wojskowej i zajmujących analogiczne stanowiska.

Tymczasem z argumentacji skarżącego wynika, że przedstawiane przez niego wyliczenia dokonane zostały w zupełnie dowolny sposób, z pominięciem uregulowań mających wpływ na wysokość emerytury przy zastosowaniu waloryzacji „uposażeniowej” (zamiast „cenowej”). Skarżący, powołując się na błąd w wyliczeniach organu rentowego, miesza dwa elementy uposażenia zasadniczego żołnierzy zawodowych. Zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. o uposażeniu żołnierzy (Dz.U. z 1992 r. Nr 5, poz. 18 ze zm.), obowiązującej do 30 czerwca 2004 r., uposażenie zasadnicze żołnierza zawodowego obejmowało między innymi dwa różne elementy 1) uposażenie według stopnia wojskowego, 2) uposażenie według stanowiska służbowego. Ustęp 4 tego przepisu stanowił, że stanowiska służbowe żołnierzy zawodowych są zaliczane do odpowiednich grup uposażenia w zależności od rangi stanowiska, zakresu wykonywanych zadań służbowych, ponoszonej odpowiedzialności i wymaganych kwalifikacji. Oznacza to,

że zindywidualizowane uposażenie według stanowiska służbowego (drugi element) zależało od przydzielonej grupy uposażenia mieszczącej się w granicach stawek („widełek”) przypisanych określonym stanowiskom służbowym, natomiast nie miało żadnego wpływu na uposażenie według stopnia wojskowego (pierwszy element).

Wskazany przepis ustawy o uposażeniu żołnierzy zawierał dwie delegacje ustawowe. Pierwsza była skierowana do Ministra Obrony Narodowej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy upoważniająca do określenia, w drodze rozporządzenia, stawki uposażenia zasadniczego według: a) stopnia wojskowego - z uwzględnieniem wysługi lat, b) stanowiska służbowego - dla stanowisk podstawowych. - art. 11 ust. 2, druga zaś do Ministra Obrony Narodowej upoważniająca do określenia, w drodze rozporządzenia: a) stawki uposażenia zasadniczego według stanowiska służbowego dla pozostałych stanowisk służbowych w granicach stawek określonych dla stanowisk podstawowych, b) grupy uposażenia odpowiednie dla stawek uposażenia zasadniczego według stanowiska służbowego - art. 11 ust. 3.

Na podstawie tej pierwszej delegacji (z ust. 2) wydane zostało rozporządzenie Ministra Obrony Narodowej z dnia 16 marca 2000 r. w sprawie stawek uposażenia zasadniczego żołnierzy zawodowych (Dz.U. Nr 20, poz. 246), którego ostatnią zmianę stanowiło rozporządzenie Ministra Obrony Narodowej z dnia 10 marca 2004 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie stawek uposażenia zasadniczego żołnierzy zawodowych (Dz.U. Nr 45, poz. 434). Załączniki do tego aktu prawnego regulowały stawki uposażenia zasadniczego według stopnia wojskowego z uwzględnieniem wysługi lat (nr 1) i stawki uposażenia zasadniczego według stanowiska służbowego dla stanowisk podstawowych (nr 2).

Na podstawie drugiej delegacji (z ust. 3), wydane zostało rozporządzenie Ministra Obrony Narodowej z dnia 16 marca 2000 r. w sprawie uposażenia zasadniczego według stanowiska służbowego żołnierzy zawodowych (Dz.U. Nr 20, poz. 247), które ostatnio zastąpione zostało rozporządzeniem Ministra Obrony Narodowej z dnia 3 marca 2004 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie uposażenia zasadniczego według stanowiska służbowego żołnierzy zawodowych (Dz.U. Nr 38, poz. 350). Poza materiałą tego aktu prawnego pozostawały stawki uposażenia zasadniczego według stopnia wojskowego z uwzględnieniem wysługi

lat. Wskazywał on wyłącznie odpowiednie grupy uposażenia (załącznik nr 2) w ramach (w granicach) stawek określonych dla pozostałych stanowisk podstawowych (załącznik nr 1).

Błąd metodologiczny skarżącego polega zatem na tym, że podstawia w miejsce stawek uposażenia zasadniczego według stopnia wojskowego z uwzględnieniem wysługi lat, służących ustaleniu uposażenia według stopnia wojskowego (pierwszego elementu) - stawki uposażenia zasadniczego według stanowiska służbowego dla pozostałych stanowisk służbowych, służące ustaleniu uposażenia według stanowiska służbowego (drugiego elementu). W istocie zatem wyliczenie przedstawione przez skarżącego nie jest adekwatne do zgłoszonego roszczenia.

Z tych względów zaskarżone postanowienie ma oparcie w art. 398⁶ § 2 k.p.c. w związku z art. 398² § 1 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. z związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł jak w sentencji.